

დანიელის წიგნი — ას ოთხმოცდათვრამეტი

ღვთაებრივი შეკრებები და წინასწარმეტყველური თანხვედრები:
144,000-ის როლი დანიელის 11:40-ის ესქატოლოგიურ ჩარჩოში

Jeff Pippenger
2024-05-01

ჩვენ პაპობის ხაზს, განდგომილი რესპუბლიკანიზმის ხაზს, განდგომილი პროტესტანტიზმის ხაზს და ას ორმოცდათხუთის ათასის ხაზს დანიელის მეთერთმეტე თავის მეორმოცე მუხლის დაფარულ ისტორიაში ვათავსებთ. ამჟამად განვიხილავთ იმას, რომ ქრისტე თავის ხალხს ორჯერ კრებს, და მისი ხალხის მეორედ შეკრების ყველა ილუსტრაცია ას ორმოცდათხუთის ათასის საბოლოო დაბეჭდვის პროცესს წარმოადგენს.

როდესაც საღმრთო სიმბოლო გარდამავალ რეფორმაციულ ხაზში ჩამოდის, მაშინ უფალი იკრებს რჩეულ ხალხს, რომელიც შემდგომ გამოიცდება. გამოცდის პროცესის დასასრულს ხდება გაფანტვა, რასაც მოსდევს მის მიერ იმ რჩეული ხალხის მეორედ შეკრება, თუმცა მრავალნი უკან რჩებიან, რადგან ვერ გაუძლეს გამოცდის პროცესს. ქრისტემ თავისი მოწაფეების შეკრება თავისი ნათლობის დროს დაიწყო, ხოლო ჯვართან მოწაფეები გაიფანტნენ. თავისი აღდგომის შემდეგ მან პენტეკოსტემდე კვლავ შეკრიბა თავისი მოწაფეები მეორედ. ამ ხაზმა გამოავლინა, რომ მეორე შეკრება სრულდება ას ორმოცდათხუთის ათასზე კვირა კანონის წინ, რომელსაც პენტეკოსტე განასახიერებს. ჯვარი მიუთითებს იმედგაცრუებაზე, რომელსაც მოსდევს მეორე შეკრება.

ჯვრის შემდეგ მეორე შეკრება მაშინ დაიწყო, როდესაც ქრისტე თავისი აღდგომის შემდეგ მამისთან შეხვედრიდან ჩამოვიდა. როდესაც ღვთაებრივი სიმბოლო ჩამოდის, ღვთის ერმა ეს უწყება უნდა შეჰამოს, და ქრისტეს ჩამოსვლის შემდეგ მან მოწაფეებთან ერთად ჭამა.

და იყო ასე: როცა მათთან ერთად სუფრასთან იჯდა, აიღო პური, აკურთხა იგი, გადატეხა და მათ მისცა. მაშინ აეხილათ თვალები და იცნეს იგი; და გაუჩინარდა მათ თვალთაგან. ლუკა 24:30, 31.

ჯვრის შემდეგ მეორე შეკრებისას ქრისტემ თავის მოწაფეებს სულიწმიდა „შთაბერა“.

„ქრისტეს მოქმედება, როცა მან თავის მოწაფეებს სულიწმიდა შთაბერა და თავისი მშვიდობა მათ გადასცა, იყო როგორც რამდენიმე წვეთი იმ უხვი წვიმის წინ, რომელიც ორმოცდამეათე დღის დღესასწაულზე უნდა მოცემულიყო.“ Spirit of Prophecy, ტომი 3, 243.

1844 წლის 19 აპრილის იმედგაცრუების შემდეგ გამართულ მეორე შეკრებაზე ქრისტემ თავისი ხელი მოაცილა 1843 წლის შეცდომას.

„ის ერთგული, იმედგაცრუებული ადამიანები, რომელთაც ვერ გაეგოთ, რატომ არ მოვიდა მათი უფალი, სიბნელეში არ იქნენ დატოვებულნი. კვლავ თავიანთ ბიბლიებთან იქნენ მიყვანილნი, რათა წინასწარმეტყველური პერიოდები გამოეკვლიათ. უფლის ხელი მოხსნილ იქნა იმ ციფრებიდან და შეცდომა განიმარტა. მათ დაინახეს, რომ წინასწარმეტყველური პერიოდები 1844 წლამდე აღწევდა და რომ იგივე მტკიცებულება, რომელიც მათ წარმოადგინეს იმის საჩვენებლად, რომ წინასწარმეტყველური პერიოდები 1843 წელს დასრულდა, ამტკიცებდა, რომ ისინი 1844 წელს დასრულდებოდა.“ Early Writings, 237.

იმედგაცრუების ქამს მეორე ანგელოზი ჩამოვიდა „წარწერით ხელში“.

„სხვა ძლიერი ანგელოზი მიწაზე ჩამოსასვლელად იქნა მოვლენილი. იესომ მის ხელში წერილი ჩაუდო, და როცა იგი მიწაზე მოვიდა, შეჰღალდა: „დაეცა ბაბილონი, დაეცა.““ Early Writings, 247.

გამოცდის პროცესი, რომელიც მეორე ანგელოზის მოსვლით დაიწყო, დასრულდა ექსეტერის ბანაკობრივ შეკრებაზე, როდესაც სულიწმიდა გადმოიღვარა და უწყება მოქცევითი ტალღასავით გავრცელდა. ეს გამოცდის პროცესი მკაფიოდ იქნა ნაჩვენები ჯვრის შემდეგ, როდესაც ორმოცდამეათე დღის დღესასწაულზე სულიწმიდის გადმოღვრამდე არსებული დროის მონაკვეთს წინ უძღოდა ორმოცდაათი დღის პერიოდი, რომელიც, თავის მხრივ, შედგებოდა ორმოცი დღის პერიოდისაგან, რასაც მოსდევდა ათი დღის პერიოდი, რომელიც ორმოცდამეათე დღესასწაულზე დასრულდა.

„ღვთის ხალხი განუწყვეტლივ უნდა აღაპყრობდეს მისკენ ღოცვას. ეს იყო მას შემდეგ, რაც პირველმა მოწაფეებმა ათი დღე გაატარეს ვედრებაში, მას შემდეგ, რაც ყველა სხვადასხვაობა განდევნილ იქნა, და ისინი გაერთიანდნენ გულის ღრმა გამოცდაში, ცოდვათა აღსარებასა და მიტოვებაში, და წმიდა თანაზიარებაში ერთმანეთთან დაახლოებაში, რომ სულიწმიდა გადმოვიდა მათზე და აღსრულდა ქრისტეს აღთქმა. მოხდა სულიწმიდის საოცარი გარდამოსვლა. უეცრად მოისმა ზეციდან ხმა, როგორც ძლიერად მოვარდნილი ქარისა, და მან აავსო მთელი სახლი, სადაც ისინი ისხდნენ. „და იმავე დღეს შეემატა მათ დაახლოებით სამი ათასი სული.“ Review and Herald, March 11, 1909.

ორმოცი დღის განმავლობაში ქრისტე ესწრებოდა მოწაფეებს და ასწავლიდა მათ, შემდეგ კი ამაღლდა. ამის შემდგომი ათი დღე იყო მომზადების პერიოდი სულიწმიდის პენტეკოსტალური გადმოფენის წინ. ჯვრის შემდეგ მოყოლებული სწავლების ორმოცი დღე შეესაბამება 1844 წლის 19 აპრილიდან ექსეტერის ბანაკობრივი შეკრების დასაწყისამდე, 1844 წლის 12 აგვისტომდე პერიოდს. პენტეკოსტეს წინმსწრები ათი დღე წარმოადგენდა 1844 წლის 12-დან 17 აგვისტომდე პერიოდს, როდესაც მილერიტები გაერთიანდნენ სამუელ სნოუს მიერ მოტანილი შუალადის ძახილის უწყებაზე. იმ ბანაკობრივ შეკრებაზე გამოვლინდა ორი კლასი, და კრების დასასრულს მხოლოდ ერთმა კლასმა მიიღო სულიწმიდის პენტეკოსტალური გადმოფენა. იმ პერიოდში, რომელსაც ორმოცი დღე წარმოადგენდა, ერთმა კლასმა მიიღო სწავლება, ხოლო მეორე კლასმა უარყო სწავლება. როდესაც შუალადის ძახილი მოვიდა, ერთ კლასს

ზეთი ჰქონდა, მეორეს კი — არა.

„ხოლო სიძემ რომ დაიგვიანა, ყველას ჩაეძინა და დაეძინა.“ სიძის დაყოვნება გამოხატავს იმ დროის გასვლას, როცა უფალს ელოდნენ, იმედგაცრუებას და მოჩვენებით დაყოვნებას. ამ გაურკვევლობის ჟამს ზედაპირულთა და ნახევარგულთა ინტერესი მალევე შეირყა და მათი ძალისხმევა მოდუნდა; მაგრამ მათ, ვისი რწმენაც ბიბლიის პირად ცოდნას ემყარებოდა, ფეხქვეშ კლდე ჰქონდათ, რომელსაც იმედგაცრუების ტალღები ვერ ჩამორეცხავდა. „ყველას ჩაეძინა და დაეძინა“; ერთი ჯგუფი — უზრუნველობაში და თავისი რწმენის მიტოვებაში, მეორე კი — მოთმინებით ელოდა, ვიდრე უფრო ნათელი შუქი მიეცემოდა. თუმცა გამოცდის ღამეში უკანასკნელთაც, გარკვეულწილად, თითქოს დაუკარგავთ თავიანთი მოშურნეობა და ერთგულება. ნახევარგულებსა და ზედაპირულებს თავიანთი ძმების რწმენაზე დაყრდნობა აღარ შეეძლოთ. თითოეული თავად უნდა მდგარიყო ან დაცემულიყო.“ The Great Controversy, 395.

ორმოცდამეათე დღის დღესასწაულამდე მიმავალი ათი დღის განმავლობაში და ექსეტერის ბანაკის შეკრების პერიოდში, ქრისტემ მეორედ შეკრიბა თავისი ხალხი იმაზე წინასწარ, ვიდრე ეს ხალხი მის უწყებას ქვეყნიერებას წაუღებდა. როდესაც მესამე ანგელოზი ჩამოვიდა 1844 წლის 22 ოქტომბერს, მცირე სამწყსო კვლავ იმედგაცრუებული და გაფანტული აღმოჩნდა, მაგრამ 1844 წლის 22 ოქტომბერს დაიწყო დამოძღვრის პერიოდი, როცა ქრისტემ თავისი ხალხი წმიდათა წმიდაში შეიყვანა. 1849 წელს უფალმა მეორედ გაიწოდა ხელი, რათა კვლავ შეეკრიბა ისინი, ვინც შეკრებილი ჰყავდა 1844 წლის 19 აპრილისა და 22 ოქტომბრის იმედგაცრუებებიდან.

1844 წელს მითითება შეეხებოდა იმ უწყებას, რომელიც მესამე ანგელოზს ხელში ეჭირა, როდესაც იგი ჩამოვიდა; მაგრამ „ექვისა და გაურკვევლობის პერიოდში“, რომელიც დიდ იმედგაცრუებას მოჰყვა, მრავალმა გზა დაკარგა. 1849 წლისთვის მცირე, გაფანტული სამწყსოს შეკრების საქმე დაიწყო, მაგრამ რაც ამ ისტორიით იყო გამოსახული, იყო 1863 წლის მარცხი და თანამედროვე ისრაელისთვის პირველი კადეში. ას ორმოცდაათი ათასის მომავალი გამარჯვება და მათი საქმე მეორე კადეშში გადაიდო.

როდესაც უფალი 2001 წლის 11 სექტემბერს გარდამოხდა, მან შეკრიბა თავისი უკანასკნელი დღეების ხალხი, მისცა მათ თავისი სულიერი საზრდო საჭმელად, შთაბერა თავისი სული იმ ხალხს, როდესაც დაიწყო უკანასკნელი წვიმის პკურება, და აგრეთვე დასაბამი მისცა გამოცდის პროცესს, რომელმაც მიიყვანა 2020 წლის 18 ივლისამდე, როდესაც მისი უკანასკნელი დღეების ხალხი იმედგაცრუებულნი აღმოჩნდნენ და გაიფანტნენ. სამნახევარი დღის განმავლობაში ისინი მკვდარნი იყვნენ ქუჩაში. როგორც ეს სამნახევარი დღე, ისე ქრისტეს ჟამს ორმოცდღიანი პერიოდი უდაბნოს წარმოადგენს. ამას ასევე გამოხატავს პერიოდი 1844 წლის 19 აპრილიდან 1844 წლის 12 აგვისტომდე, და აგრეთვე პერიოდი 1844 წლის 22 ოქტომბრიდან 1849 წლამდე.

2023 წლის ივლისიდან საკვირაო კანონამდე, რომელიც არის ორმოცდაათობის წინმსწრები ათი დღე, აგრეთვე ექსეტერში გამართული ბანაკობრივი შეკრება 12 აგვისტოდან 17 აგვისტომდე და პერიოდი 1849 წლიდან 1863 წლამდე — ყოველივე ეს ერთმანეთს შეესაბამება. ისინი წარმოადგენენ ღვთის უკანასკნელი დღეების ხალხის მეორე შეკრების პერიოდს. იმედგაცრუებიდან სულიწმიდის გადმოღვრამდე პერიოდი ორ მკაფიოდ გამიჯნულ ხანად იყოფა.

დანიელის მეთერთმეტე თავის მეორმოცე მუხლის დაფარულ ისტორიაში წარმოდგენილია განდგომილი პროტესტანტიზმის ხაზი (ნომინალური ეკლესია), ლათინური მეშვიდე დღის ადვენტიზმის ხაზი (ნომინალური ადვენტიზმი), კათოლიციზმის ხაზი და ჭეშმარიტი პროტესტანტიზმის ხაზი. ეს ოთხი ხაზი ასახავს ჭეშმარიტ პროტესტანტიზმს დავაში დრაკონის (იუდა), მხეცის (კათოლიციზმი) და ცრუ წინასწარმეტყველის (განდგომილი პროტესტანტიზმი) სამმაგ კავშირთან.

იმავე დაფარულ ისტორიაში ასევე ილუსტრირებულია განდგომილი რესპუბლიკანიზმის ხაზი. ამ ხაზის ფარგლებში წარმოდგენილია დავა დემოკრატიულ (დრაკონი) და რესპუბლიკურ პარტიებს შორის (მხეცის ხატი). რესპუბლიკურმა პარტიამ უნდა იტვირთოს წინამძღოლობა მხეცის ხატის ჩამოყალიბებაში, და ამით იგი ავლენს მხეცის (პაპობის) წინასწარმეტყველურ მახასიათებლებს. ღვთის სიტყვაში პაპობას, რომელიც არის ჩრდილოეთის მეფე და აგრეთვე მხეციც, ეძლევა ეგვიპტე (დრაკონი) გაწეული სამსახურის საზღაურად, რადგან ღმერთმა იგი გამოიყენა, როგორც სამსჯავროს იარაღი.

კაცის მეო, ნაბუქოდრეცარმა, ბაბილონის მეფემ, თავისი ლაშქარი მძიმე სამსახურით ამსახურა ტვიროსის წინააღმდეგ: ყოველი თავი გადაპარსული გახდა და ყოველი მხარი გადატყავებული; მაგრამ არც მას და არც მის ლაშქარს არ ჰქონდა საზღაური ტვიროსისგან იმ სამსახურისათვის, რომელიც მის წინააღმდეგ აღასრულა. ამიტომ ასე ამბობს უფალი ღმერთი: აჰა, მივცემ ეგვიპტის ქვეყანას ნაბუქოდრეცარს, ბაბილონის მეფეს; და იგი წაიღებს მის სიმრავლეს, და აიღებს მის ნადავლს, და წაიღებს მის ხვედრს; და ეს იქნება საზღაური მისი ლაშქრისათვის. მივეცი მას ეგვიპტის ქვეყანა მისი შრომისათვის, რომლითაც მის წინააღმდეგ იმსახურა, რადგან ჩემთვის მოქმედებდნენ, ამბობს უფალი ღმერთი. იმ დღეს აღმოვაცენებ რქას ისრაელის სახლს, და მოგცემ შენ პირის გახსნას მათ შორის; და შეიცნობენ, რომ მე ვარ უფალი. ეზეკიელი 29:18–21.

ნაბუქოდონოსორს, რომელიც ამ მონაკვეთში ჩრდილოეთის მეფეა, საზღაურად ეძლევა ეგვიპტის ქვეყანა; ამგვარად იგი წინასწარ განასახიერებს იმას, რომ უკანასკნელ დღეებში პაპობას მიეცემა ეგვიპტე, რომელიც არის გველი, რომელიც არის ათი მეფე, გაერთიანებული ერების ორგანიზაცია, რომელნიც თანხმდებიან, რომ თავიანთი მეშვიდე სამეფო მისცენ მხეცს მცირე ხნით.

და ათი რქა, რომელიც იხილე მხეცზე, ესენი შეიძულებენ მეძავს, გააოხრებენ მას და გააშიშვლებენ, შეჭამენ მის ხორცს და ცეცხლით დაწვავენ მას. რადგან ღმერთმა ჩაუდო მათ გულებში, რომ აღასრულონ მისი ნება, და შეთანხმდნენ, და მისცენ თავიანთი სამეფო მხეცს, ვიდრე აღსრულდებოდეს ღმერთის სიტყვები.

გამოცხადება 17:16, 17.

ეს წინასწარმეტყველური გადახდა აგრეთვე წარმოდგენილია დანიელის წიგნის მეთერთმეტე თავის ორმოცდამეორე მუხლში.

იგი გაიწვდის თავის ხელს ქვეყნებზე; და ეგვიპტის ქვეყანა ვერ გადაურჩება. დანიელი 11:42.

პაპობა უკანასკნელი წვიმის ჟამს სძლევს გველეშაპის ძალას, რადგან ეს საზღაური სრულდება იმ „დღეს“, როცა ღმერთი „ისრაელის სახლის რქას აღმოაცენებინებს“. სწორედ წვიმა იწვევს ღვთის ისრაელის აღმოცენებას, და ის დღე დაიწყო 2001 წლის 11 სექტემბერს, რომელიც აღმოსავლეთის ქარის დღე იყო.

იაკობისგან მომავალნი ფესვს გაიდგამენ; ისრაელი აყვავდება და გამოიღებს კვირტს, და ნაყოფით აავსებს წუთისოფლის პირს. განა დაჰკრა მას ისე, როგორც დაჰკრა მის დამკვრელებს? ანდა განა მოიკლა იგი იმათ დაკვლისამებრ, ვინც მის მიერ იქნენ მოკლულნი? ზომით, როცა ის აღმოცენდება, მას შეედავები; იგი აჩერებს თავის მძაფრ ქარს აღმოსავლეთის ქარის დღეს. ამიტომ ამით განიწმინდება იაკობის ურჯულოება; და ეს არის მთელი ნაყოფი მისი ცოდვის მოსაცილებლად: როცა სამსხვერპლოს ყველა ქვას აქცევს ცარცის ქვებივით, რომლებიც დამსხვრეულნი არიან, აშერები და კერპები აღარ აღიმართებიან. ესაია 27:6–9.

ეგვიპტე გადაეცემა პაპის მხეცს მაშინ, როდესაც გვიანი წვიმა იღვრება. გვიანი წვიმა შეპკურება დაიწყო, როდესაც აღმოსავლეთის ქარი, რომელიც მესამე ვაიის ისლამს განასახიერებს, 2001 წლის 11 სექტემბერს „შეჩერდა“, ანუ შეიკავა. შემდეგ წვიმის ზომვა დაიწყო, (შეპკურება) ისრაელზე, როცა მათ კვირტობა დაიწყეს. კვირა-კანონის დროს, როდესაც მესამე ვაი კვლავ მოვა, გვიანი წვიმა უზომოდ იღვრება. 2001 წლის 11 სექტემბერსა და მალე მოსალოდნელ კვირა-კანონს შორის „იაკობის ურჯულოება“ იწმინდება, ხოლო ებრაული სიტყვა „იწმინდება“ ნიშნავს „შენდობილია“. კვირა-კანონის დროს პაპის მხეცს გადაეცემა ეგვიპტე (გველეშაპი), როცა ის ათი მეფე პაპობასთან მეძაობას სჩადის იმით, რომ აყალიბებს მხეცის მსოფლიო ხატებას.

კვირის კანონის წინ, ას ორმოცდაოთხი ათასის დაბეჭდვის ჟამს, განდგომილი რესპუბლიკური რქა, განდგომილ პროტესტანტულ რქასთან ერთად, მხეცის ხატს ქმნის; და იმ წინასწარმეტყველურ ხაზში რესპუბლიკური პარტია იმარჯვებს დემოკრატიულ პარტიაზე, რადგან დემოკრატიული პარტია გველეშაპის ძალაა, ხოლო რესპუბლიკური პარტია ის ძალაა, რომელიც პაპობის ხატს ქმნის.

მიწის მხეცის წინასწარმეტყველურ ისტორიაში იდენტიფიცირებულია როგორც დემოკრატიული პარტიის დასასრული, ისე რესპუბლიკური პარტიის დასასრული. ეს ორი პარტია რესპუბლიკანიზმის რქას ქმნის, მაგრამ ამავე დროს მიუთითებს შინაგან ბრძოლაზე, რომელიც მიწის მხეცის მთელ ისტორიას გასდევს. ეს რქა (რესპუბლიკური) თავის შიგნით შეიცავს მიწის მხეცის ორი რქის შინაგან მიკროკოსმს.

მიდიელთა და სპარსელთა სამეფოს დამოწმებაში ბოლოს ამოსული რქა უფრო მაღლა აღიმართა; ამერიკის ისტორიაში პირველად დემოკრატიული პარტია დაიწყო, მაგრამ

დასასრულს რესპუბლიკური პარტია უფრო მაღლა აღიმართება და დემოკრატებზე იმპლავრებს. გვიანი წვიმის ისტორიაში, რომელიც 2001 წლის 11 სექტემბერს დაიწყო, გლობალისტი, გველემპის შთაგონებით მოქმედი დემოკრატები გამოცხადების მეთერთმეტე თავიდან უფსკრულის სიღრმიდან აღდგნენ და 2020 წლის არჩევნების მოპარვით რესპუბლიკელები დახოცეს. მათი ომი ტრამპის (და რესპუბლიკელების) წინააღმდეგ მაშინ დაიწყო, როდესაც მან 2015 წელს თავისი კანდიდატურა გამოაცხადა, და მას შემდეგ მხოლოდ უფრო გამძაფრდა.

როდესაც დემოკრატებმა 2020 წელს არჩევნები მოიპარეს, შემდეგ მათ პელოსის სასამართლო პროცესები დააწესეს; მაგრამ როდესაც ტრამპმა 2022 წელს თავისი მესამე კამპანია გამოაცხადა, შიში მოედო დემოკრატებს, და მათი მძვინვარება მხოლოდ გამძაფრდა; და მაშინ ისინი დიდი რისხვით აღდგნენ ტრამპისა და მისი მხარდამჭერების წინააღმდეგ, რადგან იცოდნენ, რომ მათი დრო მოკლე იყო. მათ მისი სიკვდილი იზეიმეს, მაგრამ როდესაც იგი აღდგა, დიდი შიში დაეცა მათზე.

და როცა ისინი დაასრულებენ თავიანთ მოწმობას, უფსკრულიდან ამომავალი მხეცი შეებრძოლება მათ, სძლევს მათ და მოკლავს მათ. და მათი გვამები დაეყრება იმ დიდი ქალაქის ქუჩაზე, რომელსაც სულიერი მნიშვნელობით ეწოდება სოდომი და ეგვიპტე, სადაც ჩვენი უფალიც ჯვარს აცვეს. და ხალხთა და ტომთა და ენათა და ერთა შორისნი შეხედავენ მათ გვამებს სამ დღეს და ნახევარს და არ დაუშვებენ, რომ მათი გვამები საფლავებში დაიდოს. და დედამიწაზე მკვიდრნი გაიხარებენ მათზე, იმხიარულებენ და ერთმანეთს ძღვენს გაუგზავნიან, რადგან ეს ორი წინასწარმეტყველი ტანჯავდა დედამიწაზე მკვიდრთ. და სამდღენახევრის შემდეგ ღვთისგან სიცოცხლის სული შევიდა მათში, და ისინი დადგნენ თავიანთ ფეხზე; და დიდი შიში დაეცა მათ მხილველთ. გამოცხადება 11:7-11.

პერიოდი, რომელიც დემოკრატიული პარტიის დასასრულს განსაზღვრავს, მოიცავს დროს ბაიდენის ინაუგურაციიდან 2021 წელს ტრამპის ინაუგურაციამდე 2025 წელს. ეს პერიოდი დაიწყო პელოსის სასამართლო პროცესებით, რომლებიც სრულად არაკონსტიტუციური და მთლიანად პოლიტიკური ხასიათისა იყო. ეს ისტორია, რომელიც წარმოადგენს მეექვსე პრეზიდენტის სიკვდილს აღსასრულის დროიდან 1989 წლიდან მერვე პრეზიდენტამდე, რომელიც შვიდთაგანია, დაიწყო პოლიტიკური სასამართლო პროცესებით (პელოსის სასამართლო პროცესები) და სრულდება დემოკრატიული პარტიის სიკვდილითა და პელოსის სასამართლო პროცესების მეორე წყებით, როცა პოლიტიკური სამიზნეები შებრუნებულია.

ისტორიის ეს ილუსტრაცია მოცემულია გამოცხადების მეთერთმეტე თავში, რომელმაც თავისი პირველი აღსრულება საფრანგეთის რევოლუციაში ჰპოვა. საფრანგეთის რევოლუცია წარმოადგენს პოლიტიკური ბრძოლის გილიოტინის ტიპის კლასიკურ ისტორიულ მაგალითს, რომელიც გამოავლენს, თუ როგორ კლავს ერთი მმართველი პარტია მეორეს, ხოლო შემდეგ თავად ისავე მმართველი ძალა იქმნება დამხობილი და დევნილი.

ბაიდენის ინაუგურაციიდან და პელოსის სასამართლო პროცესებიდან ტრამპის მეორედ ინაუგურაციამდე და პელოსის სასამართლო პროცესების უკუქცევამდე

არსებული პერიოდი მიუთითებს დემოკრატიული პარტიის დასასრულს, და იგი მიუთითებს იმ დროს, როდესაც ტრამპი კვლავ ახორციელებს აღმასრულებელი ბრძანებების ერთ წყებას, რომლებიც წინასახეობრივად გამოიხატა „უცხოელთა და ამბოხების აქტებში“. ამ აღმასრულებელი ბრძანებების განხორციელება დაიწყებს პელოსის მეორე სასამართლო პროცესებს და მიუთითებს იმ პერიოდის დასაწყისზე, როდესაც მხეცის ხატი სერიოზულად იწყებს ჩამოყალიბებას. ეს პერიოდი მთავრდება კვირადღის კანონის აღსრულებით; ამგვარად, პერიოდი იწყება აღმასრულებელი ბრძანებებით, რომლებიც პარალელურია „უცხოელთა და ამბოხების აქტებისა“, და მთავრდება კვირადღის კანონით. სწორედ იქ სრულდება რესპუბლიკური პარტია.

ორივე პერიოდი, რომლებიც დემოკრატიული პარტიის და შემდეგ რესპუბლიკური პარტიის დასასრულს წარმოადგენენ, წინასწარმეტყველურად ურთიერთდაკავშირებულია და წარმოდგენილია ოცდაორი წლის პერიოდით 1776 წლიდან 1798 წლამდე. ამ პერიოდს აქვს სამი სასაზღვრო ნიშანი: 1776 წელს დამოუკიდებლობის დეკლარაცია, ცამეტი წლის შემდეგ — კონსტიტუცია, რასაც მოჰყვა 1798 წლის უცხოელთა და ამბოხების აქტები. ეს სამი სასაზღვრო ნიშანი თავის აღსრულებას პოულობს დემოკრატიული და რესპუბლიკური პარტიების ხაზში, თუმცა მეორე და მესამე სასაზღვრო ნიშნების გამოყენება თითოეულ ხაზში განსხვავებულ წერტილზე ხდება.

ამ ნიშნულებსა და მათ აღსრულებებს შემდეგ სტატიაში განვმარტავთ.

არსებობს მხოლოდ ორი მხარე: სატანა მოქმედებს თავისი მრუდე, მომტყუებელი ძალით და ძლიერი ცდუნებების მეშვეობით იჭერს ყველას, ვინც ჭეშმარიტებაში არ მკვიდრობს, ვინც ყური აარიდა ჭეშმარიტებას და მიიქცა იგავებისაკენ. თავად სატანა არ მკვიდრობდა ჭეშმარიტებაში; იგი ურჯულოების საიდუმლოა. თავისი ცბიერებით იგი თავის სულის დამღუპველ ცდომილებებს ჭეშმარიტების იერს აძლევს. სწორედ ამაშია მათი მოტყუების ძალა. რადგან ისინი ჭეშმარიტების ყალბ სახეს წარმოადგენენ, სპირიტიზმი, თეოსოფია და მსგავსი საცდურები ასეთ ძალაუფლებას იძენენ ადამიანთა გონებაზე. სწორედ ამაში ვლინდება სატანის ოსტატური მოქმედება. იგი თავს ადამიანთა მხსნელად, კაცთა მოდგმის კეთილისმყოფელად ასაღებს და ამგვარად თავის მსხვერპლთ უფრო იოლად დაღუპვისაკენ იტყუებს.

„ღვთის სიტყვაში გაფრთხილებულნი ვართ, რომ უშფოთველი სიფხიზლე უსაფრთხოების ფასია. მხოლოდ ჭეშმარიტებისა და სიმართლის სწორ გზაზე შეგვიძლია განვერიდოთ მაცდურის ძალაუფლებას. მაგრამ წუთისოფელი ხაფანგშია გაბმული. სატანა თავის ოსტატობას იყენებს უთვალავი გეგმისა და ხერხის გამოგონებაში, რათა თავისი მიზნები აღასრულოს. თვალთმაქცობა მისთვის დახვეწილ ხელოვნებად იქცა, და იგი მოქმედებს ნათლის ანგელოზის სახით. მხოლოდ ღვთის თვალი არჩევს მის მზაკვრობებს, რომ ცრუ და დამღუპველი პრინციპებით შებილწოს წუთისოფელი, რომელთაც თავიანთ გარეგნობაზე ნამდვილი სიკეთის იერი აქვთ. იგი მოქმედებს იმისათვის, რომ შეზღუდოს რელიგიური თავისუფლება და რელიგიურ სამყაროში მონობის ერთგვარი სახე შემოიტანოს. ორგანიზაციები, დაწესებულებები, თუ ღვთის ძალით არ იქნებიან

დაცულნი, სატანის კარნახით იმოქმედებენ, რათა ადამიანები ადამიანთა კონტროლს დაუქვემდებარონ; და თაღლითობა და მზაკვრობა მიიღებს ჭეშმარიტებისადმი მოშურნეობისა და ღვთის სამეფოს წინსვლისთვის ზრუნვის გარეგნულ სახეს. რაც ჩვენს პრაქტიკაში დღის სინათლესავით გახსნილი არ არის, ბოროტების მთავრის მეთოდებს ეკუთვნის. მისი მეთოდები გამოიყენება თვით მეშვიდე დღის ადვენტისტებშიც, რომელნიც ამტკიცებენ, რომ მიღებული აქვთ წინ წაწეული ჭეშმარიტება.“

„თუ ადამიანები ეწინააღმდეგებიან იმ გაფრთხილებებს, რომელთაც უფალი უგზავნის მათ, ისინი ბოროტი საქმეების წინამძღოლებად კი იქცევიან; ასეთნი კადნიერდებიან, რომ ღვთის უფლებამოსილებანი ითვისონ — ისინი ბედავენ გააკეთონ ის, რასაც თვით ღმერთი არ გააკეთებს ადამიანთა გონების დამორჩილების მიზნით. მათ შემოაქვთ საკუთარი მეთოდები და გეგმები, და ღვთის შესახებ თავიანთი მცდარი წარმოდგენების გამო, ისინი ასუსტებენ სხვათა რწმენას ჭეშმარიტებისადმი და შემოაქვთ ცრუ პრინციპები, რომლებიც საფუარივით იმოქმედებენ, რათა შებღალონ და გახრწანან ჩვენი დაწესებულებები და ეკლესიები. ყველაფერი, რაც ამცირებს ადამიანის წარმოდგენას სიმართლეზე, სამართლიანობაზე და მიუკერძოებელ სამსჯავროზე, ყოველგვარი ხერხი თუ დარიგება, რომელსაც ღვთის ადამიანური მსახურნი ადამიანთა გონების კონტროლქვეშ მოჰყავს, ასუსტებს მათ რწმენას ღმერთისადმი; იგი განაშორებს სულს ღმერთს, რადგან განარიდებს მკაცრი პატიოსნებისა და სიმართლის გზას.

„ღმერთი არ გაამართლებს არცერთ საშუალებას, რომლის მეშვეობითაც ადამიანი თუნდაც უმცირესი ზომით იმმართველებს ან დაჩაგრავს თავის თანამოძმეს. დაცემული ადამიანისთვის ერთადერთი იმედი ის არის, რომ იხედებოდეს იესოსკენ და მიიღოს იგი, როგორც ერთადერთი მაცხოვარი. როგორც კი ადამიანი დაიწყებს სხვა ადამიანებისთვის რკინის წესის დადგენას, როგორც კი იგი დაიწყებს ადამიანების შეკაზმვასა და საკუთარი შეხედულებისამებრ მათ მართვას, იგი შეურაცხყოფს ღმერთს და საფრთხეში აგდებს საკუთარ სულს და თავისი ძმების სულებს. ცოდვილ ადამიანს იმედი და სიმართლე მხოლოდ ღმერთში შეუძლია იპოვოს; და არცერთი ადამიანი არ არის მართალი იმაზე მეტხანს, ვიდრე მას აქვს რწმენა ღმერთისადმი და ინარჩუნებს მასთან ცოცხალ კავშირს. ველის ყვავილს ფესვი უნდა ჰქონდეს ნიადაგში; მას უნდა ჰქონდეს ჰაერი, ცვარი, წვიმა და მზის შუქი. იგი მხოლოდ მაშინ გაიხარებს, როცა ამ უპირატესობებს მიიღებს, და ყოველივე ღვთისგან არის. ასევეა ადამიანებთანაც. ჩვენ ღმერთისგან ვიღებთ იმას, რაც სულის სიცოცხლეს ემსახურება. გაფრთხილებულნი ვართ, რომ არ ვენდოთ ადამიანს და არ ვაქციოთ ხორცი ჩვენს მკლავად. წყევლა გამოცხადებულია ყოველზე, ვინც ამას სჩადის.“ The 1888 Materials, 1432–1434.